

บทความวิจัย (Research Article)

การศึกษาเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟัง
ของผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียน
ในระดับชั้นอนุบาล

A COMPARATIVE STUDY OF HEARING AID USAGE OF PARENTS OF
HEARING IMPAIRED KINDERGARTEN STUDENTS

Received: January 25, 2019

Revised: February 28, 2019

Accepted: March 30, 2019

พัชรินทร์ มะบุตร^{1*} มลิวัลย์ ธรรมแสง²
Patcharin Mabut^{1*} Maliwan Tammasaeng²

^{1,2}คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

^{1,2}Faculty of Education, Suan Dusit University, Bangkok 10300, Thailand

*Corresponding author, E-mail : patcharin.m1976@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นอนุบาล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่บกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นอนุบาล จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ความสัมพันธ์กับเด็ก ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ และเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นอนุบาลทั้งก่อนและหลังการเข้าร่วมโครงการอบรมผู้ปกครองเรื่องเข้าใจและเรียนรู้ฟื้นฟูให้หนูได้ยิน และใช้คู่มือความรู้เรื่องการใช้และการดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังสำหรับผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เป็นการศึกษาเชิงทดลอง กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่กำลังเรียนในระดับชั้นอนุบาล โรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระราชูปถัมภ์ที่ใช้เครื่องช่วยฟังมีจำนวน 16 คน ที่ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมโครงการอบรมผู้ปกครองอย่างต่อเนื่อง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ 1) โครงการอบรมผู้ปกครองเรื่องเข้าใจและเรียนรู้ฟื้นฟูให้หนูได้ยิน และคู่มือความรู้เรื่องการใช้และการดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังสำหรับผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 2) แบบประเมินวัดระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นอนุบาล การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ และการทดสอบสมมติฐาน โดยสถิติที่ใช้เปรียบเทียบ คือ สถิตินอนพารามเมตริก (Non-Parametric Statistics) ได้แก่ Mann-Whitney U Test, Kruskal-Wallis Test และ The Wilcoxon matched-pair signed-ranks test

ผลการวิจัยพบว่า 1) ความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่บกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นอนุบาล โรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระราชูปถัมภ์ ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด 2) ระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่บกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นอนุบาลที่มีข้อมูลส่วนบุคคลประกอบด้วย เพศ อายุ ความสัมพันธ์กับเด็ก ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ที่แตกต่างกันมีระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังไม่แตกต่างกัน 3) ผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังทั้งในภาพรวมและรายด้านแตกต่างจากก่อนเข้าร่วมโครงการอบรมผู้ปกครอง และการศึกษาคู่มือให้ความรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: การศึกษาเปรียบเทียบ/ เด็กบกพร่องทางการได้ยิน/ เครื่องช่วยฟัง

Abstract

The aims of this study are 1) to study parents' different understanding levels of hearing aid usage classified by demographic data such as gender, age, child relations, educational level, occupation, and income; and 2) to compare parents' understanding levels of hearing aid usage between the pre- and post-training sessions of a project called 'Understanding and learning to restore my hearing' and the dissemination of a manual 'How to use and care the hearing aid for the parents'. This study was an experimental research. The population of the study was 16 parents of hearing impaired kindergarten students with hearing aid at Setsatian School for the Deaf under the Royal Patronage of His Royal Highness King Maha Vajiralongkorn. They participated in the training constantly. The research instruments consisted of: 1) a training project titled 'Understanding and learning to restore my hearing' and 'Manual of how to use and care the hearing aid for the parent'; 2) an assessment form of hearing aid usage understanding of parents of hearing impaired kindergarten students. The descriptive statistics were used for data analysis including: percentage, average and standard deviation. Furthermore, the statistics used for evaluation of research instruments and hypothesis testing were non-parametric statistics: Mann-Whitney U test, Kruskal-Wallis Test, and the Wilcoxon matched-pair signed-ranks test.

The findings show that: 1) Parents' understanding of hearing aid usage in general is at excellent level 2) Parents with different demographic data such as gender, age and educational levels have no different levels of understanding of hearing aid usage. 3) After parents' participation in the project together with a study of the manual book, they show different levels of understanding of hearing aid usage regarding overall aspects and particular issues with statistical significance at 0.05 level.

Keywords: A Comparative study/ Hearing impaired children/ Hearing aid

บทนำ

องค์การอนามัยโลก ได้สรุปเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2556 พบว่ากว่าร้อยละ 5 ของประชากรโลกหรือประมาณ 360 ล้านคนประสบปัญหาการได้ยินโดยคิดเป็นผู้ใหญ่ 328 ล้านคนและเด็ก 32 ล้านคน สำหรับประเทศไทยปัจจุบันมีผู้ที่สูญเสียการได้ยิน 332,294 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 18.37 ของจำนวนผู้พิการทุกประเภทที่จดทะเบียนผู้พิการ (กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ, 2560) ในเด็กทารกแรกเกิดมีโอกาสที่จะสูญเสียการได้ยินประมาณ 2:1000 คน ขึ้นอยู่กับสภาพการณ์ของเด็กและมารดาขณะตั้งครรภ์ (สุจิตรา ประสานสุข, 2553) ประเทศไทยมีการตรวจคัดกรองการได้ยินในทารกแรกเกิด แต่ยังไม่เป็นมาตรฐานและไม่มียกกฎหมายรองรับ และการบริการนี้มีเฉพาะในสถานบริการของเอกชนและโรงพยาบาลของรัฐบางแห่งเท่านั้น ทำให้การรายงานอุบัติการณ์ของการได้ยินบกพร่องในทารกแรกเกิดของประเทศไทยค่อนข้างน้อย และด้วยปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคมทำให้ พ่อ แม่ หรือผู้ปกครองเด็กไม่เห็นความสำคัญของการตรวจคัดกรองการได้ยินปัญหาความพิการทางการได้ยินจึงถูกละเลยได้โดยง่าย (ขวัญชนก ยิ้มแต่, 2547: 246) ดังนั้นปัญหาสำคัญสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินคือการรักษาและการวินิจฉัยที่ล่าช้า ทำการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการได้ยินโดยการใส่เครื่องช่วยฟังให้กับเด็กมีความล่าช้าด้วย (กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข, 2547: 64) ซึ่งวัตถุประสงค์หลักของการใส่เครื่องช่วยฟังคือต้องการให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีการได้ยินเสียงในทุกความถี่และได้รับประโยชน์สูงสุดจากการใช้เครื่องช่วยฟังก่อนการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการได้ยินโดยการฝึกฟัง เพื่อให้เด็กรู้จักเสียงและเข้าใจความหมายของเสียงนั้นๆ ซึ่งเป็นพื้นฐานที่สำคัญสำหรับพัฒนาการทางภาษาและการพูดในเวลาต่อมา ดังนั้นเครื่องช่วยฟังจึงมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของเด็กที่อยู่ในวัยเรียนรู้ (ภุชญา เลิศสุขประเสริฐ, 2550: 75) มีผู้ปกครองจำนวนมากประสบปัญหาเกี่ยวกับการใช้และการดูแลรักษาเครื่องช่วยฟัง และความสามารถในแก้ไขปัญหาดังกล่าวรวมถึงพฤติกรรมและกิจกรรมการเล่นของเด็ก ทำให้ผู้ปกครองไม่สามารถใส่เครื่องช่วยฟังให้เด็กได้หรือใช้ระยะเวลาอันยาวนานเป็นสาเหตุให้เด็กขาดโอกาสในการเรียนรู้มากขึ้น (Muñoz, Olson, Twohig, Preston, Blaiser, & White, 2015)

โรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระราชูปถัมภ์เป็นโรงเรียนสอนคนหูหนวกแห่งแรกของประเทศไทย จัดให้มีการศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลถึงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามหลักสูตรของการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ กำหนดให้นักเรียนแต่ละคนมีเครื่องช่วยฟัง ใช้ปรัชญาการสอนระบบรวม โดยจัดการเรียนการสอนเป็นรายบุคคลเน้นการสื่อสารทุกระบบให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคน หรือ total communication (โรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระราชูปถัมภ์, 2561) กล่าวคือ มีการใช้ภาษามือร่วมกับการใช้เครื่องช่วยฟัง การฝึกฟัง ฟังพูด และการอ่านการเขียนตามปกติ แต่พบว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่ใส่เครื่องช่วยฟังให้กับเด็ก เนื่องจากกลัวเครื่องช่วยฟังสูญหาย เครื่องช่วยฟังชำรุด เป็นต้น

จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้และการดูแลรักษาเครื่องช่วยฟัง ซึ่งเป็นอุปกรณ์ที่มีความจำเป็นในชีวิตประจำวันของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และต้องการให้ผู้ปกครองมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้และการดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังที่บ้านด้วยเช่นกัน เพื่อให้การดูแลช่วยเหลือฟื้นฟูสมรรถภาพทางการได้ยินของเด็กให้เป็นไปอย่างถูกต้องครบถ้วน อันจะนำไปสู่การพัฒนาศักยภาพด้านต่างๆ ของเด็กให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และเป็น

การพัฒนาความสามารถของผู้ปกครองในการดูแลเด็กกลุ่มนี้ได้อย่างถูกต้อง รวมถึงการทำหน้าที่ของครอบครัวได้อย่างสมบูรณ์อีกด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่บกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นอนุบาล จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคลประกอบด้วย เพศ อายุ ความสัมพันธ์กับเด็ก ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่บกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นอนุบาล ทั้งก่อนและหลังการเข้าร่วมโครงการอบรมผู้ปกครองเรื่องเข้าใจและเรียนรู้ฟื้นฟูให้หนูได้ยิน และให้คู่มือความรู้เรื่องการใช้และการดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังสำหรับผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

สมมติฐานงานวิจัย

1. ข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน มีผลต่อระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นอนุบาล
2. ระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นอนุบาล ก่อนและหลังเข้าร่วมโครงการอบรมผู้ปกครองเรื่องเข้าใจและเรียนรู้ฟื้นฟูให้ได้ยิน และให้คู่มือความรู้เรื่องการใช้และการดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังสำหรับผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแบบ One Group Pretest-Prottest Design (ลิวัน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2543: 249) ดังนี้

กลุ่ม	ทดสอบก่อน	ทดลอง	ทดสอบหลัง
E	T1	X	T2
เมื่อ E แทน	กลุ่มผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 16 คน		
X แทน	การจัดโครงการอบรมเชิงปฏิบัติการ และใช้คู่มือการใช้และการดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังสำหรับผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านกรได้ยิน		
T1 แทน	การทดสอบวัดระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน		
T2 แทน	การทดสอบวัดระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการทดลองผ่านไป 1 เดือน		

กลุ่มเป้าหมาย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยทั้งหมดเป็นผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ใช้เครื่องช่วยฟัง ที่เรียนในระดับชั้นอนุบาลโรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระราชูปถัมภ์จำนวน 16 คน และให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมโครงการอบรมผู้ปกครองอย่างต่อเนื่อง ใช้ระยะเวลาในการศึกษาเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ 2560 ถึง มิถุนายน 2561

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่

1.1.1 คู่มือให้ความรู้เรื่องการใช้และการดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังสำหรับผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผู้วิจัยได้ทำศึกษาเอกสารตำราและงานวิจัย ที่มีเนื้อหาความรู้เกี่ยวกับเครื่องช่วยฟัง ได้แก่ การใช้เครื่องช่วยฟัง การดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังและอุปกรณ์ ปัญหาการใช้เครื่องช่วยฟัง สาเหตุ แนวทางการแก้ไขและปัญหาเบื้องต้น และคำแนะนำสำหรับผู้ปกครองในการเริ่มใส่เครื่องช่วยฟังของเด็ก กำหนดขอบเขตและโครงสร้างของเนื้อหาให้เหมาะสม กระชับ และเข้าใจง่าย เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พิจารณาคุณภาพของเครื่องมือ และตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ของเครื่องมือ ความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

1.1.2 โครงการอบรมผู้ปกครองเรื่องเข้าใจและเรียนรู้ฟื้นฟูให้หนูได้ยิน สำหรับผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียนในระดับชั้นอนุบาลโรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระราชูปถัมภ์ มีการกำหนดรูปแบบการดำเนินงานโดยผู้วิจัยเรียนเชิญวิทยากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านการได้ยินมาให้ความรู้เกี่ยวกับความสำคัญและประโยชน์ของเครื่องช่วยฟัง การใช้เครื่องช่วยฟัง การดูแลรักษาเครื่องช่วยฟัง และอุปกรณ์ ปัญหาการใช้เครื่องช่วยฟัง สาเหตุ แนวทางการแก้ไขและปัญหาเบื้องต้น คำแนะนำสำหรับผู้ปกครองในการเริ่มใส่เครื่องช่วยฟังของเด็ก และนำโครงสร้างรูปแบบการดำเนินโครงการอบรมผู้ปกครอง เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของโครงการที่จัดให้กับผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

1.2.1 แบบประเมินวัดระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่บกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นอนุบาล แบ่งออกเป็น 3 ตอน ประกอบด้วยตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ปกครองประกอบด้วย เพศ อายุ ความสัมพันธ์กับเด็ก ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ ตอนที่ 2 ข้อมูลเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ตอนที่ 3 ระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ประกอบด้วยด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเครื่องช่วยฟัง 10 ข้อ ด้านการใช้เครื่องช่วยฟัง 10 ข้อ ด้านการดูแลรักษาเครื่องช่วยฟัง 10 ข้อ รวมทั้งหมด 30 ข้อ ลักษณะของคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ โดยให้ผู้ตอบแบบประเมินเลือกตอบได้เพียงคำตอบเดียว ซึ่งเกณฑ์การให้คะแนนขึ้นอยู่กับลักษณะของข้อคำถาม ดังนี้ มากที่สุดให้ 5 คะแนน มากให้ 4 คะแนน ปานกลางให้ 3 คะแนน น้อยให้ 2 คะแนน น้อยที่สุดให้ 1 คะแนน เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญพิจารณาคุณภาพของเครื่องมือและตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ของ

เครื่องมือและเกณฑ์การประเมินผล วิเคราะห์ความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ จำนวน 3 ท่าน มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1 นำแบบประเมินที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับ ผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการวิจัย ที่โรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระราชูปถัมภ์ จำนวน 30 คน และนำไปใช้หาความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบประเมินที่ได้กลับคืนมาโดยใช้วิธีการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach' Alpha Coefficient) ซึ่งมีค่าในภาพรวมเท่ากับ 0.9576 และจำแนกออกเป็นรายด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเครื่องช่วยฟังมีค่าเท่ากับ 0.9093 ด้านการใช้เครื่องช่วยฟังมีค่าเท่ากับ 0.9196 และด้านการดูแลรักษา เครื่องช่วยฟังมีค่าเท่ากับ 0.9224

เก็บรวบรวมข้อมูล

ก่อนดำเนินการทดลอง

1. ผู้วิจัยขอให้บัณฑิตวิทยาลัยทำหน้าที่หนังสือเพื่อเรียนเชิญผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
2. ผู้วิจัยขอให้บัณฑิตวิทยาลัยทำหน้าที่หนังสือเสนอผู้อำนวยการโรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระราชูปถัมภ์ เพื่อขออนุญาตทำการทดลอง และดำเนินการวิจัย
3. ผู้วิจัยขอให้บัณฑิตวิทยาลัยทำหน้าที่หนังสือเรียนเชิญวิทยากรมาให้ความรู้กับกลุ่มประชากรตามหัวข้อที่กำหนดไว้ในโครงการอบรมผู้ปกครองเรื่องเข้าใจและเรียนรู้ฟื้นฟูให้หนูได้ยิน
4. ผู้วิจัยชี้แจงขั้นตอนการดำเนินโครงการและการเก็บข้อมูลให้กับอาจารย์ประจำชั้นระดับอนุบาลโรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระราชูปถัมภ์รับทราบ
5. ผู้วิจัยทำหน้าที่หนังสือเสนอผู้อำนวยการโรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระราชูปถัมภ์ ขออนุญาตใช้ห้องประชุมอาคารวชิรารักษ์มิ่งปิงกร เพื่อจัดการอบรม
6. ผู้วิจัยทำหน้าที่หนังสือเชิญผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับอนุบาลจำนวน 16 คน

ดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยนำแบบประเมินวัดระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังให้กับผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทำการทดสอบด้วยตนเองเป็นการทำแบบประเมินก่อนเข้าร่วมโครงการอบรมผู้ปกครอง (Pretest) บันทึกผลคะแนนและเก็บไว้เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูล โครงการอบรมผู้ปกครองเรื่องเข้าใจและเรียนรู้ฟื้นฟูให้หนูได้ยินเป็นการอบรมเชิงปฏิบัติการใช้รูปแบบการบรรยายและสาธิตครอบคลุมเนื้อหาการให้ความรู้เกี่ยวกับความสำคัญและประโยชน์ของเครื่องช่วยฟัง การใช้เครื่องช่วยฟัง การดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังและอุปกรณ์ ปัญหาการใช้เครื่องช่วยฟัง สาเหตุ แนวทางการแก้ไขปัญหาเบื้องต้น และการให้คำแนะนำผู้ปกครองเมื่อเริ่มใส่เครื่องช่วยฟังให้กับเด็ก มีการตอบข้อซักถาม ซึ่งทำให้ผู้ปกครองสามารถปฏิบัติตามคำแนะนำได้ เมื่อสิ้นสุดการอบรมผู้วิจัยให้คู่มือความรู้เรื่องการใช้และการดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังสำหรับผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และแนะนำเกี่ยวกับการใช้คู่มือผู้วิจัยนัดหมายผู้ปกครองอีก 1 เดือน เพื่อทำแบบประเมิน เป็นการประเมินหลังการเข้าร่วมโครงการอบรม

(Postest) โดยใช้แบบประเมินชุดเดิมบันทึกผลคะแนน ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบประเมินทั้งก่อนและหลังเข้าร่วมโครงการอบรม และนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองไปวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่ออธิบายคุณลักษณะส่วนบุคคลโดยการหาจำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ นอนพารามेटริก (Non-Parametric Statistics) ได้แก่ Mann-Whitney U Test, Kruskal-Wallis Test และ The Wilcoxon matched-pair signed-ranks test

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นอนุบาล สามารถสรุปผลการวิจัย ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ปกครองและเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นอนุบาลโรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระราชูปถัมภ์ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 75.00 มีช่วงอายุ 31-40 ปี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50 มีความสัมพันธ์เป็นมารดาจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 75.00 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 62.50 ปัจจุบันไม่ได้ประกอบอาชีพจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 62.50 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001-20,000 บาท จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50 สถานภาพของผู้ปกครองบิดามารดาอยู่ด้วยกันจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 75.00 และสถานที่อยู่อาศัยในกรุงเทพมหานครจำนวน 15 คนคิดเป็นร้อยละ 93.75

2. ข้อมูลของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วนใหญ่เด็กมีอายุระหว่าง 5 - 6 ปี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 87.50 เพศหญิงจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 68.75 ระดับการสูญเสียการได้ยิน ตั้งรุนแรง (71-90 dB) และหนวก (มากกว่า 90 dB) เท่าๆ กัน คือ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00

3. ความรู้ความเข้าใจในการใช้และดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังก่อนการเข้าร่วมโครงการอบรม ผู้ปกครองเรื่อง เข้าใจและเรียนรู้พื้นฐานให้หนูได้ยิน และให้คู่มือความรู้เรื่องการใช้และดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังสำหรับผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.95 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.63 และหลังการเข้าร่วมโครงการอบรมผู้ปกครองเรื่องเข้าใจและเรียนรู้พื้นฐานให้หนูได้ยิน และให้คู่มือความรู้เรื่องการใช้และดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังสำหรับผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.66 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.35

4. ผลการทดสอบสมมติฐาน

4.1 ข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียนในระดับชั้นอนุบาล

4.2 ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์ Wilcoxon Signed Ranks Test พบว่าระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่บกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นอนุบาลหลังการเข้าร่วมโครงการอบรมผู้ปกครองเรื่องเข้าใจและเรียนรู้พื้นฐานให้หนูได้ยิน และให้คู่มือความรู้เรื่องการใช้และดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังสำหรับผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินใน

ภาพรวมแตกต่างจากก่อนเข้าร่วมโครงการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (p -value = .006) เมื่อพิจารณาระดับความรู้ความเข้าใจก่อน-หลังการเข้าร่วมโครงการเป็นรายด้าน พบว่า ระดับความรู้ความเข้าใจหลังเข้าร่วมโครงการทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเครื่องช่วยฟัง (p -value = .013) ด้านการใช้เครื่องช่วยฟัง (p -value = .008) และด้านการดูแลรักษาเครื่องช่วยฟัง (p -value = .027) แตกต่างจากก่อนเข้าร่วมโครงการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. จากการศึกษาความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่บกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียนในระดับชั้นอนุบาล ที่เข้าร่วมโครงการอบรมผู้ปกครองเรื่องเข้าใจและเรียนรู้พื้นฐานให้หนูได้ยิน และใช้คู่มือความรู้เรื่องการใช้และดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังสำหรับผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พบว่าในภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมากที่สุด เนื่องจากกลุ่มประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นอนุบาล โรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระราชูปถัมภ์ ซึ่งเด็กส่วนใหญ่ได้รับการใส่เครื่องช่วยฟังมาแล้วจึงมีโอกาสที่จะได้รับข้อมูลความรู้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้และการดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังจากครูผู้สอน ทำให้เห็นความสำคัญ เข้าใจและยอมรับเพราะเป็นกระบวนการที่เกิดจากประสบการณ์ตรง สอดคล้องกับ (วรรณิ ลิ้มอักษร, 2551:55) ได้กล่าวไว้ว่า ความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิมในการเรียนรู้ใดๆก็ตาม ถ้าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานในเรื่องนั้นมาก่อนย่อมทำให้การเรียนรู้เกิดขึ้นง่ายกว่าผู้ที่ไม่มีความรู้พื้นฐานหรือไม่มีประสบการณ์เดิมมาก่อน ทั้งนี้การจัดโครงการอบรมผู้ปกครองและศึกษาคู่มือความรู้ ทำให้ผู้ปกครองได้รับรู้ประโยชน์และอุปสรรคในการใช้และการดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังมากยิ่งขึ้น เห็นคุณค่าและตระหนักถึงการดูแลเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สอดคล้องกับการศึกษาของ ดวงชนก ลันดา และ จุฑาเกียรติ กุลสอน (2559) ที่ได้ศึกษา การพัฒนาการเรียนรู้นักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษโดยครอบครัวและชุมชน ในจังหวัดชัยภูมิ พบว่า ผู้ปกครองควรได้รับการพัฒนาความรู้ความสามารถ การฝึกทักษะ การพัฒนาประสบการณ์และสร้างเสริมเรียนรู้ให้เกิดความชำนาญมากขึ้น ซึ่งเป็นกิจกรรมที่สำคัญและจำเป็นสำหรับผู้ปกครอง ด้วยปัจจัยสนับสนุนดังกล่าวทำให้ผู้ปกครองมีระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังในภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมากที่สุด

2. จากการศึกษาเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นอนุบาล โรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระราชูปถัมภ์ จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ความสัมพันธ์กับเด็ก ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ พบว่า ไม่มีผลต่อระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองหลังเข้าร่วมโครงการอบรมผู้ปกครองและให้คู่มือความรู้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

2.1 เพศของผู้ปกครองไม่มีผลต่อระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟัง อาจเป็นเพราะเพศชายและเพศหญิงมีความเท่าเทียมกันในการศึกษาหาความรู้ ทำให้มีความต้องการในการเรียนรู้และทำความเข้าใจในสิ่งที่ตนเองสนใจ รวมถึงการพัฒนาการเรียนรู้อาจทำให้เกิดเป็นทักษะ สอดคล้องกับงานวิจัยของ รัชตะวรรณ โอบารพพิทยกุล, วรรณวิมล เบญจกุล, และ ศรีจิตต์ ขวัญแก้ว (2557) ได้ศึกษาปัจจัยทำนายภาวะการดูแลเด็กออทิสติกของผู้ดูแลหลักของครอบครัวในจังหวัดภาคใต้แถบชายฝั่งทะเลด้านตะวันตกของประเทศไทย พบว่า ปัจจัยด้านเพศของผู้ดูแลหลักของครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับ

ภาวะการดูแลเด็กออทิสติกของผู้ดูแลหลักของครอบครัว เนื่องจากผู้ดูแลหลักของครอบครัวเพศชายหรือเพศหญิงก็มีความสามารถในการรับรู้เรื่องการดูแลเด็กออทิสติกเท่าเทียมกันได้ จึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทางด้านเพศต่างกันจึงมีระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้และดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังไม่แตกต่างกัน

2.2 อายุไม่มีความสัมพันธ์ต่อระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่บกพร่องทางการได้ยิน อาจเป็นเพราะกลุ่มประชากรที่ทำการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในโรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระราชูปถัมภ์ ทำให้มีการรับทราบข้อมูลผ่านกิจกรรมและการประชาสัมพันธ์ของโรงเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ ชนิกันต์ ชาญเดช (2558) ได้ศึกษาปัจจัยทำนายความสามารถของมารดาในการดูแลบุตรวัยขวบปีแรกในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยด้านอายุ ซึ่งเป็นสิ่งที่บ่งชี้ถึงวุฒิภาวะและความสามารถในการรับรู้ การตัดสินใจ และส่งผลต่อความสามารถในการจัดการดูแลบุคคลที่ต้องพึ่งพาไม่มีความสัมพันธ์กัน เนื่องจากปัจจุบันมารดาได้รับความช่วยเหลือและคำแนะนำด้านข้อมูลจากบุคลากรทางการแพทย์และแหล่งบริการด้านสุขภาพ ดังนั้นมารดาอายุมากหรือน้อยก็ไม่มีผลต่อความสามารถในการดูแลบุตร จึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทางด้านอายุแตกต่างกันมีระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้และดูแลรักษาเครื่องช่วยฟัง ไม่แตกต่างกัน

2.3 ความสัมพันธ์กับเด็กของผู้ปกครองที่เป็นกลุ่มประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ไม่มีผลต่อระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟัง อาจเป็นเพราะว่าโรงเรียนให้ความสำคัญกับผู้ปกครองเด็กทุกคนในการส่งเสริมให้ผู้ปกครองได้รับความรู้ความเข้าใจเพื่อดูแลเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการจัดกิจกรรมที่สนับสนุน เช่น การประชุมนิเทศผู้ปกครองนักเรียนใหม่ การประชุมผู้ปกครองเพื่อชี้แจงนโยบายของโรงเรียน และการพบกับครูประจำชั้นเพื่อรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาเด็ก เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ กุลยา ตันติผลาชีวะ (2551) (อ้างถึงใน กฤษณา สมะวรรณนะ, มนต์ชัย เทียนทอง, พิสิฐ เมธากัทร, และ ไพโรจน์ สติรยากร, 2553) ที่กล่าวไว้ว่า การศึกษาสำหรับผู้ปกครองเป็นการสร้างกระบวนการการศึกษาอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ผู้ปกครองมีความรู้อย่างแท้จริงผ่านกิจกรรมการอบรมการเสริมสร้างการเรียนรู้ได้หลากหลายเป็นการสร้างความมั่นใจให้กับผู้ปกครองและพร้อมที่จะมีส่วนร่วมกับโรงเรียนในการดูแลเด็กให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาได้เต็มศักยภาพ ดังนั้นปัจจัยทางด้านความสัมพันธ์กับเด็กที่แตกต่างกันของผู้ปกครอง จึงมีระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังไม่แตกต่างกัน

ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน แม้ว่าระดับการศึกษาจะมีผลต่อการพัฒนาความรู้ความสามารถของบุคคลและทัศนคติในการดำเนินชีวิตก็ตาม แต่เนื่องจากเป็นเพราะผู้ปกครองส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ทำให้มีเขาวนปัญญาหรือความสามารถในการเรียนรู้ไม่ต่างกัน และในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบใช้สื่อประสม ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพหุปัญญาของ Gardner (อ้างถึงใน นุชลี อุปภัย, 2558:71) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรจัดหาวัสดุอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกที่แตกต่างหลากหลาย เพื่อส่งเสริมเขาวนปัญญาในแต่ละด้านของผู้เรียนซึ่งแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ทำให้ผู้ปกครองเด็กที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นกลุ่มประชากรที่มีลำดับรองลงมาก็มีความสามารถในการรับรู้คำแนะนำจากบุคลากรทางการแพทย์ หรือรับความรู้เกี่ยวกับการใช้และดูแลเครื่องช่วยฟังจากสื่อต่างๆได้ ทำให้มีความสนใจและความตั้งใจในการเรียนรู้เพราะมีความต้องการในการดูแลบุตร ดังนั้นปัจจัยทางด้านระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน จึงมีระดับความรู้ความ

เข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังไม่แตกต่างกัน

อาชีพและรายได้ของครอบครัว ไม่มีผลต่อบรรยากาศการเรียนรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการวิจัย ผู้ปกครองส่วนใหญ่เป็นมารดาไม่ได้ประกอบอาชีพทำให้มีหน้าที่เป็นผู้ดูแลบุตรเพียงอย่างเดียว และมีสถานภาพอยู่ด้วยกัน ซึ่งแสดงว่ามีความสัมพันธ์อันดีกับคู่สมรสและได้รับแรงสนับสนุนจากบุคคลภายในครอบครัวในการให้ความช่วยเหลือด้านการเงินและการดูแลด้านสุขภาพ รวมถึงบุตรยังได้รับการสนับสนุนด้านการศึกษา และค่าตอบแทนรายเดือนจากภาครัฐ ทำให้มารดามีกำลังใจในการดูแลบุตร สอดคล้องกับ ลักขณา ศรีวัฒน์ (2557: 156) ได้กล่าวว่า ผู้เรียนต้องมีความพร้อมในการเรียนทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม ความสนใจและความกระตือรือร้นในการเรียน ดังนั้นเมื่อผู้ปกครองมีความพร้อมในการดูแลบุตรจึงส่งผลทำให้ผู้ปกครองมีระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังอยู่ในระดับมากที่สุด นอกจากนี้ผู้ปกครองมีอาชีพที่มีมั่นคงและรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัวของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับการดำเนินชีวิตขั้นพื้นฐานภายในครอบครัว และสามารถดูแลสมาชิกภายในครอบครัวได้อย่างดี ทำให้เด็กมีโอกาสได้รับการดูแลอบรมเลี้ยงดูที่ดี และไม่มีควมวิตกกังวล ดังนั้นปัจจัยทางด้านอาชีพและรายได้ที่แตกต่างกัน จึงมีระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังไม่แตกต่างกัน

3. จากการศึกษาเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นอนุบาล หลังการเข้าร่วมโครงการอบรมผู้ปกครองเรื่องเข้าใจและเรียนรู้ฟื้นฟูให้หนูได้ยิน และให้คู่มือความรู้เรื่องการใช้และดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังสำหรับผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของผู้ปกครองในภาพรวมและรายด้านทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเครื่องช่วยฟัง ด้านการใช้เครื่องช่วยฟัง และด้านการดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังสูงกว่าก่อนเข้าร่วมโครงการอบรมและศึกษาคู่มืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงให้เห็นว่าโครงการอบรมและการศึกษาคู่มือความรู้ของผู้ปกครอง เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพที่ช่วยเพิ่มพูนความรู้ ทักษะคิด และการปฏิบัติในการใช้และการดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังอย่างถูกวิธี ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการดูแลเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สอดคล้องกับ ไมลา อิศสระสงคราม, ทศนีย์ บุญประคอง, และ เกษม จันทร์แก้ว (2559) ที่ได้ศึกษาผลของโปรแกรมการอบรมเพื่อพัฒนาความรู้และการปฏิบัติในการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อของอาสาสมัครผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน กรุงเทพมหานคร พบว่า โปรแกรมการอบรมเพื่อพัฒนาความรู้และการปฏิบัติในการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพที่ช่วยเพิ่มพูนความรู้ ทักษะคิด และการปฏิบัติในการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อของอาสาสมัครผู้ดูแลเด็ก ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการป้องกันการแพร่กระจายเชื้อในศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียนได้ จากการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้ปกครอง ได้แก่ 1) ปัจจัยด้านผู้สอน บุคลากรที่ให้ความรู้แก่ผู้ปกครองมีความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ด้านการแก้ไขการได้ยิน การวางแผนการสอน เทคนิค และวิธีการสอน ส่งผลให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจ และเรียนรู้ได้ดีขึ้น 2) ปัจจัยด้านผู้เรียน ผู้ปกครองเป็นกลุ่มประชากรที่มีประสบการณ์ในการดูแลเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จึงมีทักษะความชำนาญและการรับรู้สภาพปัญหาหรืออุปสรรคในการใช้เครื่องช่วยฟังทำให้มีความต้องการอยากเรียนรู้เพื่อนำมาปฏิบัติจริงในการดูแลบุตร การอบรมและการศึกษาคู่มือจึงทำให้ผู้ปกครองเกิดความสนใจ ใส่ใจ ในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างจริงจังส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนมากขึ้น

3) ปัจจัยด้านสื่อการสอน เนื้อหาที่นำมาใช้ในการอบรม และการจัดทำคู่มือมีความชัดเจน มีการใช้ภาพประกอบการบรรยาย ร่วมกับการสอนแบบสาธิต ทำให้ผู้ปกครองรับรู้และมีการสื่อสารอย่างตรงไปตรงมา ซึ่งผู้สอนได้ลงมือปฏิบัติอย่างเป็นขั้นตอนในเรื่องที่ต้องการให้ผู้ปกครองปฏิบัติได้เช่นเดียวกัน เป็นการให้โอกาสผู้ปกครองได้สังเกต จดจำ ซักถามและมีส่วนร่วมในขั้นตอนการปฏิบัติของผู้สอนในระหว่างสาธิตด้วย 4) ปัจจัยด้านวิธีการสอน ผู้สอนมีวิธีการสอนและกิจกรรมต่างๆ ที่มีความเหมาะสม และตรงกับความ ต้องการของผู้ปกครองมีลักษณะการเรียนรู้แบบการสอนผู้ใหญ่ เช่น ใช้เทคนิควิธีการสอนแบบมีส่วนร่วม การบรรยายสาธิต การเรียนแบบกลุ่ม ทำให้มีการถ่ายทอดประสบการณ์เรียนรู้ให้แก่กัน 5) ปัจจัยด้านเวลา ในการบรรยายสาธิตมักใช้เวลาเกินกว่าที่กำหนดไว้ขึ้นอยู่กับศักยภาพในการเรียนรู้ของผู้ปกครองแต่ละคน ไม่เท่ากัน แนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จึงต้องมีการเรียนรู้ในการบริหารเวลา ที่มีจำกัดให้เหมาะสมกับเนื้อหาด้วยเช่นกัน

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 นำผลการวิจัยไปจัดการปรับปรุงและพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนที่มีคุณภาพ โดยกำหนด เป็นหลักสูตรการเรียนการสอน ให้กับผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1.2 สามารถนำหลักสูตรการฝึกอบรมนี้ไปใช้ในสถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอน สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทั้งสถานศึกษาที่เป็น โรงเรียนโสตศึกษา โรงเรียนเรียนร่วม และโรงพยาบาล

1.3 สามารถนำคู่มือไปใช้ให้ความรู้กับผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทั้งสถานศึกษาที่เป็นโรงเรียนโสตศึกษา โรงเรียนเรียนร่วม และโรงพยาบาล

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรจัดให้มีการศึกษาเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องช่วยฟังของผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้โปรแกรมสอนออนไลน์

2.2 ควรจัดให้มีโครงการฝึกอบรมผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยให้ความรู้ เกี่ยวข้องกับการใช้และดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังในปีการศึกษาต่อไป เพื่อให้ผู้ปกครองได้มีการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ทั้งในด้านความรู้ ทักษะคติ และทักษะในการป้องกันปัญหาและอุปสรรคที่เกิดจากการใช้เครื่องช่วยฟัง

บรรณานุกรม

กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ. (2560). รายงานข้อมูลสถานการณ์ด้านคนพิการ

ในประเทศไทย. กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. [ออนไลน์]. สืบค้นวันที่ 11 สิงหาคม 2561. จาก <https://www.dep.go.th>

กฤษณา เลิศสุขประเสริฐ. (2550). หูพิการแต่กำเนิด วินิจฉัยและการฟื้นฟูสมรรถภาพ. กรุงเทพฯ: กชกรการพิมพ์.

- กฤษณา สมะวรรณนะ, มนต์ชัย เทียนทอง, พิสิฐ เมธาภัทร, และ ไพโรจน์ สติรยากร. (2554). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมผู้ประกอบการในการจัดกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*, 5(3), 95-104. [ออนไลน์].
- ขวัญชนก ยิ้มแต่. (2547). การตรวจคัดกรองการได้ยินในทารกแรกเกิด. *ศรีนครินทร์เวชสาร*, 19(4), 241-248. [ออนไลน์]
- ชนิกานต์ ชาญเดช, เสริมศรี สันตติ, และ จริยา วิริยะสุกร. (2558). การศึกษาปัจจัยทำนายความสามารถของมารดาในการดูแลบุตรวัยขวบปีแรกในเขตกรุงเทพมหานคร. *รามาศิษย์พยาบาลสาร*, 21(1), 21-37. [ออนไลน์]
- ดวงชนก ลันดา และ จริญญาเกียรติ กุลสอน. (2559). การพัฒนาการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษโดยครอบครัวและชุมชน ในจังหวัดชัยภูมิ. *วารสารวิชาการและวิจัยสังคมศาสตร์*, 11(ฉบับพิเศษ), 13-23. [ออนไลน์]
- นุชลี อุปภัย. (2558). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข. (2547). *แนวทางการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการทางการแพทย์ฝ่ายกาย*. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย
- ไมลา อิสสระสงคราม, ทศนีย์ บุญประคอง, และ เกษม จันทร์แก้ว. (2559). ผลของโปรแกรมการอบรมเพื่อพัฒนาความรู้และการปฏิบัติในการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อของอาสาสมัครผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน กรุงเทพมหานคร. *สำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 7 คณะสิ่งแวดล้อม*, 23(1), 11-21. [ออนไลน์]
- รัชตะวรรณ โอฟารพิรพยกุล, วรรณวิมล เบญจกุล, และ ศรีจิตต์ ขวัญแก้ว. (2557). ปัจจัยทำนายภาระการดูแลเด็กออทิสติกของผู้ดูแลหลักของครอบครัวในจังหวัดภาคใต้แถบชายฝั่งทะเลด้านตะวันตกของประเทศไทย. *วารสารพยาบาลสงขลานครินทร์*, 34(3), 40-58. [ออนไลน์]
- ลักขณา สรีวัฒน์. (2557). *จิตวิทยาสำหรับครู*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ล้วน สายยศ และ อังคนา สายยศ. (2543). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก
- วรรณิ ลิ้มอักษร. (2551). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 4 ฉบับปรับปรุง. สงขลา: ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ
- สุจิตรา ประสานสุข. (2553). *วิวัฒนาการทางการแพทย์ช่วยได้แล้ว*. หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 19 เมษายน. [ออนไลน์]. สืบค้นวันที่ 12 ธันวาคม 2560.
จาก <http://www.bangkokhealth.com/index.php/fac/6/9-visine-a-oculosan?pop=1&tmpl=component>
- โรงเรียนเศรษฐเสถียร. (2561). *เอกสารแนะนำโรงเรียนเศรษฐเสถียร* สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. โรงเรียนเศรษฐเสถียร
- Muñoz, K., Olson, W.A., Twohig, M.P., Preston, E., Blaiser, K., & White, K.R. (2015). Pediatric Hearing Aid Use: Parent-Reported Challenges. *Ear Hear*, 36(2), 279-87.